

Sevgi: Anlamayla Büyüyen Duygu

Sevgi... Zamanla aşınan, çoğu kez sözcüklere hapsolan, ama aslında insan ruhunun en derin ihtiyacı olan bir varoluş hali...

Sevgi, sadece bir duygu değil; insanın kendisiyle ve başkalarıyla kurduğu en sahici ilişkinin özüdür. O, yüzleşmeden beslenir, kabulle derinleşir ve ancak samimiyetle gerçekliğe dönüşür.

Sevgi, maskesiz bir ilişki ister. Kendini tanıma cesareti göstermeyen, içindeki karanlıkla yüzleşmeyen biri, başkasının ışığını da göremez. Çünkü sevgi, önce içimize doğru yürümemizi ister. Kendi kırılگانlığımızla, korkularımızla ve hatalarımızla dürüstçe yüzleşmeden ne gerçek bir anlayışa ulaşabiliriz ne de sahici bir bağ kurabiliriz. Yüzleşmek, insanın kendine saygı duymaya başladığı ilk andır.

Ve aslında sevgi, önce içimizde bulunmalıdır. Başkasına yönelmeden önce, kendi varlığımızda kök salmalıdır. Öz sevgi; kendi varlığımızı değerli bulma, kendi içimizde merhametli bir yargısızlıkla durabilme halidir. Bu içsel kaynak, dışarıya taşan gerçek sevginin temelidir. İçimizde sevgiyle barışık olmadıkça, dışarıya uzanan sevgi akışı da eksik ve kırılğan olur.

Ardından gelir kabul. Yargılamadan, değiştirmeye çalışmadan, olanı olduğu gibi görebilmek... Kendi içimizdeki çelişkileri ve tamamlanmamışlıkları kabul etmeyi öğrenmeden, başkasının da eksik yanlarına tahammül edemeyiz. Oysa sevgi tam da buradadır: Tam olmayanla bağ kurmak, eksik olanı yargılamadan sevebilmek...

Kabullenmek, merhametli farkındalığın ilk adımıdır. Ve farkındalık olmadan sevgi sadece niyetten ibaret kalır.

Samimiyet olmadan hiçbir bağ gerçek değildir. İçimiz başka, dışımız başka olduğunda sevgi sadece bir gösteriye dönüşür. Oysa sahici ilişkiler açıklık,

içtenlik ve güven zemininde kurulur. Kendimizi olduğumuz gibi ortaya koyabildiğimizde ve karşı tarafın da böylece var olmasına izin verdiğimizde, gerçek bir temas yaşanır.

Sevgi, bu temasın meyvesidir. O, kendini açık eden bir sadeliktir.

Aziz Pavlos'un şu sözleri, bu hakikatin kadim ve dokunaklı bir ifadesidir: **“İnsanların ve meleklerin dilleriyle konuşsam ama sevgim olmasa, çınlayan bir bakırdan ya da gümbürdeyen bir zilden farkım kalmaz. Peygamberlikte bulunma yetim olsa, bütün sırları bilsem ve her türlü bilgiye sahip olsam, dağları yerinden oynatacak kadar imanım olsa ama sevgim olmasa, hiçbir şeyim yok demektir.”** (1. Korintliler 13:1-2)

Bu sözler bize, dışsal başarıların, yüce söylemlerin ve günlük ibadetlerin bile sevgisizliğin gölgesinde anlamsızlaştığını hatırlatır. Sevgi, özü olmayan bir şekli taşıyamaz. Ruhsuz bir ritüel, anlam yoksunu bir davranış haline gelir.

Aziz Pavlos devamında sevgiyi şöyle tanımlar: **“Sevgi sabırlıdır, şefkatlidir. Kiskanmaz, övünmez, kibirlenmez. Ne kaba davranır, ne kendi çıkarını arar. Kolay öfkelenmez, gücenmez. Kötülüğe sevinmez, gerçeğe sevinir. Her şeyi örter, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye katlanır.”** (1. Korintliler 13:4-7)

Bu tanım, sevginin doğasında hem adalet hem merhamet olduğunu gösterir. O, güçlü ama kırıncı olmayan bir varlıktır. Sahici ama denetleyici olmayan bir bağdır. Sevgi, aynı anda hem yumuşak hem direngen bir ruhtur. Bir bakışın, bir suskunluğun ya da bir dinleyişin içinde bile var olabilir. Yeter ki bu tutumlar yüzeyde kalsın. Yeter ki içinde dürüstlük ve kabul taşınsın.

Gerçek sevgi, içsel bir disiplin, ahlaki bir sorumluluk ve ruhsal bir açıklıktır. Kendimize karşı dürüst olmadıkça, başkasının varlığına da samimi bir yer

açamayız. Ama bu yüzleşme, bu kabul ve bu samimiyetle birlikte, insanın diğerine uzanışı en hakiki şekline kavuşur. O zaman sevgimiz bir eylem değil, bir hâl olur. Varlığımızın kendisi olur.

Çünkü biz, dünyaya sadece anlaşılmaq için değil; anlamak, bağ kurmak ve birlikte dönmek için geldik. Ve bu bağ, ancak sevgiyle kurulabilir.

İnsan olarak dünyaya gelişimizin en temel amacı, öğrenmek ve anlamaktır. Anlamak, hem kendimizi hem de başkalarını...

Çünkü anlamadan tanıyamayız. Tanımadan sevmeyiz. Sevmeden de hiçbir bağ kalıcı ve sahici olamaz.

Gerçek sevgi; farkındalıkla, kendini bilmeyi arzulayan bir zihinle ve yargıdan arınmış bir kalple mümkündür. Ve ancak bu şekilde hem kendimizle hem başkalarıyla derin, dürüst ve dönüştürücü bağlar kurabiliriz.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com